

Novi zvon

Novi zvon

Literarna revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik VI, številka 3/Erotika
(junij/julij 2017)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Sara Fabjan

Uredništvo za poezijo:
Anja Grmovšek
Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:
Patrik Holz
Nina Kremžar

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Tematska številka
EROTIKA

Poezija

Peter Marolt

PROSTITUTKA

Spoštovani gospod kramlja
s spoštovano prostitutko
ob dveh kozarcih hladne penine.

Spoštovana prostitutka
gospodovega prijatelja
nežno poboža po glavi.

Gospodov prijatelj
ves zaripel, ves plešast
in z luknjo v glavi.

Spoštovana prostitutka
gospodovega prijatelja vpraša:
»Kaj ti je danes, da si tako otožen?«

A N A L

Starejša izkušena prijateljica noči

vabi k sodelovanju mlajše sodelavke.

Delo na terenu, delo v hotelu, delo na domu,

delo na jahti, escort – včasih tudi casino.

Zasluzek, delovni čas, sanjsko življenje,

ureditev bivanja in vseh potrebnih dovoljenj.

Stranke so stalne, občasne, delavci, turisti,

starejši gospodje, študenti, tujci in vsi ostali.

Starejša izkušena prijateljica noči

vabi k sodelovanju mlajše sodelavke.

Kaj delate? Delamo vse!

»Jaz delam vse, razen anal!«

Nikola Šimić Tonin

(pesem prevedla: Andreja Malta)

JELENI

Pomlad, zgodnja spomlad

Jelena

srebrno nebo gori

pojasnite zdaj

srdito igro jelenjadi

Jelena

ljubezen košute v travi do pasu

igro igre to noro vroče opoldne

pokraj poti

teče tiha voda

dotik poljuba

sprosti se

Jelena

vodil te bom skozi prekinjena polja

po reki navzdol

v kateri mi tvoje dojke bežijo kot

vznemirjene postrvi
tam doli kjer je naša jelenjad iz sanj
Jelena

poglej tistega
s toplim lepljivim gobcem
on hodi v meni in tuli na sonce
objasnite mi zdaj
Jelena
čas rjojenja na poljih jelenjadi

sonce plava v modrini zvezd

dovoli da te odvedem Jelena
v travo do pasu
v zeleno travo do neba
Jelena

Nastja Koritnik

»Zbogom, orožje«

Ne upam ti pogledati v oči.

Še zlasti ne takrat, ko ti grem skozi temne, redke lase
in se šele potem zazrem v črna ogledala
in vidim svojo črno prihodnost, ki me čaka,
če se ob tem spozabim.

Ampak tokrat se lahko.

Z zaprtimi očmi trgam kose karirastih tkanin,
stran zalučam srebrne okvirje
in se, kot da je življenjskega pomena,
poglobim v osrčje prej oboroženega problema,
dokler nima več na sebi svoje strupene kože,
samo še živčevje, iztekajočo se vodo in kri
ter mišičevje.

Tokrat v bistvu opazim, da me gledaš v oči.

S tistim razočaranim pogledom,
ker veš, da te spet ne poslušam.

Moji nameni in vest niso skladni.

Zabijajo se med vrsticami
in drug drugemu mečejo nož v ramena.
Samo želja je tista, ki ne usahne.

PREVEČ DOPAMINA

Počutim se za en drek, pa sploh nisem zaljubljena.

Tresejo se mi roke, pa vem, da ni od kave,

ker sploh ne pijem kave.

In vem, da ni od cigaret, ker sem softič

in, ja,

ker ne kadim.

Čeprav sem malo prej enega prižgala in razmišljala o tem,

da bi si naročila en espresso.

Ko sem opazovala izkajene centimetre, kako izginjajo

v eno z dihom in se pretvarjajo v užitek,

ki dolgoročno jemlje že tako vedno plitkejšo sapo,

pa sem se spomnila, da ni potrebe po tem,

ker sem dejansko pred tem že izpila svoj espresso.

Amadej Kraljevič

Ne bo ugrizno, sej vsak grize ko se špila

izvabljen sem bil pred okno
da se posedem
pred menoj si se razprla in
vse koščice
ki sem jih sprotno nabiral v gobcu
sem spustil
kot rafal
kot nakičeni rafal
direktno v razprtost
vse sem zgrešil
le tisto eno
eno sem trofil
ozračje ni moglo verjeti natančnosti
pa sem šel zraven notri
poiskal sem ti koščico v tvoji vodi
ter ti jo nastavil pred oči
tega še nisi nikoli počela in
jaz tudi ne
čprav naokoli mutiš gubanje rok
ne da bi se direktno soočila
in ti tristo mutnih glasov prepredel glas
za vse te glasove sem vedel in jih gledal zraven
spustil sem svojo fanatičnost do konca
ter jo vzel nase

Jože Brenčič

DIONIZ MED REGRATOVIMI CVETOMI

ležiš sredi pomladne trave
obkrožena s cvetočim regratom
ki me bode v oči
povsod cvetje in čisto nebo
in dozorelost sredi maja

tvoje telo je podobno
majhnemu križu
ki kot znamenje vabi:
pridi in vzemi
vzemi in ne oklevaj
da čas ne pobegne

razširiš roke in noge
čakaš da se nate spusti
moje od sonca nabreklo nebo
da te objamem se stisnem
k tvojemu trebuhu in prsim

da s prsti nestrpno potujem
vznemirim speče murne
da zaječijo s svojimi krili
te počasi pribijam k tlom
drsim po svileni toploti
dokler se ne strese svet
in se razpoči z bliščem
v mavrični eksploziji

VOŠČENI EKSPONAT 215

obstal sem pred njo
skoraj popolna ženska
v odprtem ležečem telesu
vidim rodila pod prepono
maternico in jajčnike
krzneni pečat spola
z nepotrebno imitacijo dlak
nižje natančno izdelana
težko opazna odprtina vagine
le za tiste ki se potrudijo
in si ogledujejo od blizu

ima temne razpuščene lase
rahlo priprte oči
napol odprta usta z zobmi
vitek vrat z ogrlico
vidni so popolnoma
nedolžni organi
pljuča angela
srce prečno prerezano
maternica všečna očem
vsi organi skrbno postavljeni
vagina pa slep tunel
ki ne vodi v notranjost

Dušan Marolt

DOŽIVETJA NASELJENOSTI

I

na dan, ko sem našel življenje,
so se premešali planeti.

v srži mladostnih okončin,
me je ganil skomig.

čutim vibracije, skozi kožo rož,
ki zasajene v mojem skeletu
prinašajo pristno resnico.

vsako oko je barvno.

nisem navaden v svojem labirintu –
streha energij mi vrže v objem
zvezdo,

v podobi ženske.

II

naseliva se v trenutek tišine.

objeta z orhidejami neke zime
požirava hlape noči.

ko naju zazebe,
se spet zažgeva.

najina svetloba je očesni lesk,
ki ga oddajava,

ko nama zmanjka barv.
III

ob ponovnem rojstvu,
se bova naučila nabirati sončnice.

skozi globoke vdihe lesa
bova zaspala na stolu

in postala absolut.

IV

objem uzre srž bližine.
dotik noči
ji ponudi površino ogledala,
osvetli se slika telesne resnice
in jutro v zenici zgosti
pramen njenega trebuha.
ne odide. ne prestraši.

šivam ugrize rojene strasti,
stopam na sled popka
in s smehom budnosti
se prilepim nanjo.

obriševa zrak mežikov
in na relief obraza izriševa
piko oči.

V

kri ponujam ob razdajanju tebi.
intravenozno te rad občutim
in barvam lepoto.

kot kipa adrenalina in razprav
loviva najin beg.

še v sanjah slišim globoke vzdihe
svojega hotenja žil.

slečena v večnosti tlakujeva zgodbo.

POTOP

vdrt vzglavnik, ki ujeto sprejema
njeno svetlo spečo glavo;
prijeten nasmeh,
kot igra zobnih senc.

odkrito in golo telo,
ki ga privzdiguje vsak dih,
kot bi ponovno iskala junaka,
da bi razbistril bedri –
zveni toplo,
kot potapljanje v trenutek
za izselitev skrivnosti pogošnosti.

prežeta s prevzetostjo sna,
se prevali kot stran v knjigi,
da prebere nemo vsebino –
zavedajoč se, da bo na
koncu postelje
lahko postavljena pika.

JEZIKOSLOVCA

oba sva tam,
vtisnjena v telo platnic.

z lačnim gonom ritma besed
vraščava potne odtise.

iz pogledov srkava nabrekle črke,
tako intenzivno,
da med šviganjem dlani
izpari še slina.

v mislih te trgam kot pravo žensko –
sparjena oživiva afekt glasu.

dihava vase,
da se uzreva
in spojiva razdajanje metafor.

ne želim. le jemljem –

ko odpreva druge ustnice
in izhropeva lepljiv stavek.

DOKUMENTAREC

ustvarila sva svoje pleme,
v katerem je talisman golota.

živ človek sem,
ker te poljubljam.

ganjen s tvojim spancem,
uzrem drugačno zamišljenost naslade –

počakam, da zaznam tvoj gib,
nato se spariva v ugrizu.

obraza, ki spominjata na pogum,
sprožita telesi do živalskih globin.

najina kri brbota,
naj zavre plosk v stepsko noč!

Klavdija KIA Zbičajnik

RAZLOG OBSTOJA (raison d'être)

tvoje oči
prebadajo
zarjo

tvoj glas
vibrira
razkošje

tvoj nos
vohlja
začelje

tvoj dotik
ostaja
razvraten

tvoja sapa
osvobaja
zabuljenost

tvoj jezik
liže
razum

tvoje uho
odčara
zadrego

tvoje srce
dograjuje
radost

tvoje telo
poplavi (moj)
zaliv

LEGA V SPOMIN

le pridi dol
ne bom cokolala
k tebi
ljubi

le pridi gol
ne bom odšumela
kot jež
z listja

le pridi sam
ne bom zastrla
okna
v najin svet

le pridi vroč
ne bom se
razbelila
kot skala ob morju

Maja Av

Zveži me na tramove postelje.
Kričala bom kot šakal
krvavela po postelji tvoje matere.
Butala z rokama ob steno
s koleni ob tvoja stegna
in z medenico ob tvoj trebuh.
Vdolbine.
Izdolbine.

(Moja koža je bila tvoja koža)

Je bil tuš dolg

In izjemno vroč,

Si me spral?

Si zamenjal rjuhe

In prezračil sobo,

Odnesel vse smeti

In prestavil vse stvari?

Me preskočiš v imeniku,

V prostoru ali

V mislih,

Se me je težko znebiti

Ali lahko pozabiti,

Sem motnja v frekvenci

Delovanja ali bolj

Pika na leči, da ne vidiš?

Si si dobro umil zobe in

Zdrgnil roke, da

Ni več celic mene

Na tvoji koži,

Da ostajam le še notri,

Kjer je skrivnost varna,

Kjer smo jaz,

Moja napaka,

Moja umazanija,

Tvoja krivda

Skrite, si me prekril?

Zanikaj me,
Jaz nisem bila tu.

Proza

Luka Gluvić

OMARA

»Boste še kaj naročili?« me glasno, skoraj kriče vpraša natakara in pri tem z ustnicami pretirano poudarja izgovorjene besede. Star sem enainosemdeset let. Moje telo ni več, kar je bilo. Zdaj delam vse bolj počasi in včasih kaj pozabim, vendar še zmeraj dobro slišim. Včasih odtavam z mislimi. Tako je bilo tudi, ko mi je prvič stregla. Zdaj misli, da ne slišim dobro. Ne morem ji dopovedati, da ni tako. Prisiljen sem igrati vlogo naglušnega človeka. Star sem, ne bebav, ampak ker me telo več ne uboga, me ima za triletnega otroka. Nekoč bom doživel srčni infarkt zaradi njenega kričanja, ampak nima smisla, da bi se mučil in ji skušal pojasniti njeno zmoto.

Spomnim se neke starejše ženske, takrat sem bil še mlad. Bil sem na skupinskem potovanju, ki ga je organizirala neka potovalna agencija. Ko smo čakali na avtobus, sem se spomnil, da sem s seboj pozabil vzeti aspirine. Za večere sem imel načrt, da bom odhajal ven in se ga tudi napil. Vprašal sem jo po aspirinu, potem pa me je celo potovanje spraševala, kako je moja glava. Nisem ji mogel dopovedati, da sem aspirin iskal samo preventivno. Vsakič, ko me je vprašala po glavobolu, je zaskrbljivo stiskala oči in kimala, kot da čuti vse hudo, kar prestajam. Verjetno je bila osamljena in je iskala nekoga za pogovor, tako sem bil prisiljen igrati človeka z neustavljivo migreno.

Podobno je tudi s to natakara. Moje misli odtavajo, potem ne zaznam sveta okoli sebe.

»Gospod, boste spili še eno kavo?« ponovno skorajda zakriči.
»Ne, hvala. Lahko mi prinesete račun,« odgovorim in ko odide, se poskušam spomniti, o čem sem malo prej premišljeval. Spomini iz otroštva. Čudno, kako jasno jih vidim. Je to zato, ker se bližam koncu? Morje. Vonj po morju. Modro nebo kot sveže prepleskana stena. Temno modro morje in lesketanje na gladini. Vidim jo, a le v hrbet. Pozabil sem njen obraz. Imam sedem ali osem let. Ona je dve, tri leta starejša. Ima svetle lase barve žita in vmes so od sonca razbeljeni prameni. Polt ji je potemnela in vidijo se bele dlačice na njenih rokah, na njenih dolgih nogah. Nosi enodelne kopalke. Tudi prsi se ji že vidijo. Gledam jo in čutim, da mi je zato prijetno.

Masturbirati sem začel zelo zgodaj, še preden sem dobil izliv. To počnem, odkar pomnim. A ne na njo. Bila je nekaj preveč lepega. Bilo bi grešno. Tako sem čutil in zdaj vem, zakaj. Že takrat sem nagnosko vedel, da si pri masturbiranju sposodiš podobe lepih deklet in jih prikrojiš svoji fantaziji. Z njimi delaš vse, kar hočeš, in nikoli ne pomisliš, kaj si one želijo. Z njo bi se lahko samo ljubil. Nikoli nisem dojel, kako lahko nekateri fukajo in so z mislimi daleč stran od ženske, ki jo stiskajo ob sebi. To je tako, kot če bi samo onaniral.

Nekaj poetičnega je, ko se končuje poletje, začne pomlad ali pride jesen. To so moji letni časi. Nekaj v prehodu. Minljivo, kot sem jaz. Kot je bila moja žena. Obenem tudi ta minljivost obeta kaj novega. Star sem, ne vem, če bom naslednji mesec, leto ali dan še živ, pa se še vedno navdušujem in v sebi čutim vznemirjenje, ko pomislim, kaj me čaka za horizontom.

Življenje v meni še vre. Še začutim, da mi otrdi ud med nogami. Še čutim poželenje.

Zelo zgodaj sem začel raziskovati svojo seksualnost in preko nje spoznal vse plati človeka. Spoznal sem, da se človek rodi z neko silo v sebi, ki ruši in ustvarja. V sebi ima zver, ki jo mora krotiti. Zver, ki rjove in včasih toči solze. Vse je že tam v človeku. Vprašanje je samo, ali bo to spoznal. Vprašanje je samo, kaj ne bo postal. Vsi se rodimo morilci, pesniki, zatiralci, ljubimci, zvodniki, tatovi ... Kaj na koncu ostane od nas? Bore malo.

Gledam njen hrbet in stiskam oči, ker se mi blešči od sonca. Res mi godi, ko jo gledam. Prijetno mi je, kot mi je bilo prijetno, ko sem se pri treh letih stisnil k mami. Dekletu je bilo ime Tamara. V mojih mislih se nikoli ne obrne. Njene dolge noge me spominjajo še na neke druge podobne noge izpod krila dekleta v modri poletni oblekici dvanajst let kasneje. Nekoč davno v Španiji. Ime ji je bilo Katja. Nič posebnega se ni zgodilo tisti dan, le moja glava je bila izpraznjena vse navlake. Sprehajala sva se od trgovine do trgovine. Ona si je ogledovala obleke, čevlje, nakit in jaz sem ji delal družbo. Nikjer drugje nisem hotel biti kot tam z njo, ničesar drugega si nisem želel, potreboval, iskal. Rahlo skodrani, na kratko pristriženi rjavi lasje, modra oblekica in pod krilom daleč najlepši par nog, kar sem jih kdajkoli videl.

V daljavi zagledam znanca, ki se približuje terasi kavarne, kjer sedim. Ime mu je Jakob. Spet se bo usedel poleg mene, se mi najprej potožil glede prostate in me nato prosil za uslugo.

»Celo noč nisem spal. Osemkrat sem šel na stranišče in nič. Nič, ti povem!« reče, še preden se sploh usede. Usede se počasi in pazljivo. Brez besed čakam, da me prosi za uslugo.
»Rabim tvojo pomoč,« reče in se s pogledom zapiči vame.
»Danes ti ne bom mogel pomagati pri premikanju omare. Že od jutra me boli koleno,« mu odvrnem.

V spalnici ima veliko starinsko omaro iz masivnega lesa. Mislim, da je narejena iz bukve. To omaro sva že ne vem kolikokrat premaknila, vendar nikoli ni povsem zadovoljen z njeno postavitvijo. Človek bi pomislil, da študira feng shui ali pa ustvarja kakšno umetniško inštalacijo. Jakobova zadnja velika umetnina. V resnici je samo osamljen in vse skupaj je le izgovor, da se druživa. Enkrat sem mu predlagal, da bi za pomoč poklical sina, pa ni hotel o tem nič slišati. Verjetno ga je motilo, ker ga njegov sin ne obišče pogosto.

»Ne, ne gre za omaro,« reče in si pri tem obriše potno čelo,
»sem ti povedal, da sem dobil novo sosedo?«

Nekaj malega se spomnim, da mi je omenil neko sedemdesetletno gospo, ki naj bi se preselila v stanovanjsko hišo, kjer živi.

»Obljubil sem ji, da ji bom pomagal. Rada bi se znebila neke omarice. Sam ne bom zmoget, zato rabim tvojo pomoč.«

»Ravnokar sem ti povedal, da me boli koleno.«

»To ni noben izgovor. Star si enainosemdeset let. Pri teh letih te vsak dan nekaj boli.«

»In ti imaš devetinsedemdeset let in oba imava kosti kot ptice. Komaj hodiva naokoli, ti pa bi rad, da prenašava še težke stvari.«

»Lahko si pomagava z rudlom¹.«

»Imaš mogoče rudl?«

»Ne. Mislil sem, da ga imaš ti.«

Odkimam. Jakob se zamisli, nato čez čas reče: »Potem lahko računam nate?«

»Kdaj naj pridem do tebe?«

»Jutri ob desetih.«

Proti večeru se ustavim na pokopališču. Pet let je že minilo, odkar mi je umrla žena. Pogrešam jo, čeprav zadnje dni nisem veliko mislil nanjo. Zadnje čase se mi v glavi vrti film, v katerem se kot kvantni delci prikazujejo in izginjajo podobe žensk in deklet, ki sem jih nekoč občudoval, ljubil, po njih hrepenel. Lepo sva se imela. Zgradila sva si čisto svoj svet in se v njem zabavala. Pogrešam njeno muco in vonj po njej. Vsi govorijo, da strast mine, da potem pride toplina, prijateljstvo. To je laž. Življenje ni ravna črta. Ne greš od ene točke do druge, ampak se vseskozi vrtiš v krogu. Strast gre in se spet vrne. Vse je ciklično. Lahko samo nehaš živeti. Tako je bilo v najinem življenju. Bili so trenutki, ki so presejali začetno strast.

»Malo moram še živeti,« rečem, preden odidem z groba. Ponoči sanjam. Spet se mi blešči od sonca in gledam dekle, ki se nikoli ne obrne. Tamara. Zakaj mislim nate, zdaj, po toliko letih? Zbudim se. Ne morem več zaspati, zato ležim v postelji in premišljujem. Spomnim se, da je imela sestro. Njeno popolno nasprotje. Črno lasa, brez njene elegance, suhljato telo, ki hlasta po življenju. Tvorili smo ljubezenski trikotnik. Ljubljena, ljubljen, ljubeča. Nekega davnega poletja.

¹ Ročni voziček

Vstanem okoli osmih. Spet čutim bolečino v kolenu. Za zajtrk pojem umešana jajca in spijem kavo. Počasi se odpravim do Jakoba. Ko pridem tja, me on že čaka pred vhodom. Povzpneva se v tretje nadstropje, kjer ima ona stanovanje. Jakob mi jo predstavi. Ime ji je Barbara. Lep vonj se razleze proti meni, ko stopi korak naprej, da mi seže v roko in meni malo otrdi ud med nogami. Preden se z Jakobom lotiva dela, spijemo kavo. Lepa ženska je. Gledam jo in čutim, da mi je zato prijetno.

»Spomni se Barbara, kar naprej je deževalo na Brest tisti dan in ti si šla nasmejana, razigrana, pokapljana,« mi potem v glavi ves čas odzvanja pesem Jacquesa Preverta.

Z Jakobom se lotiva dela. Omarica ni pretežka. Če bi imel deset, petnajst let manj, bi jo lahko sam dvignil. Nerodno je le, da je v širino precej dolga, zato imava težave, ko se z njo obračava na ozkih stopnicah. Neseva jo v klet. V stanovanju ji je v napoto, a se ji zdi škoda, da bi jo vrgla proč. V enem zavoju se nama omarica zagozdi med steno in ograjo stopnišča in s kolenom udarim v njen rob. Zdaj me bolita obe kolena. Nikamor ne moreva.

»Potisni!« mi ves zasopel in prepoten reče Jakob.

»Nima smisla, zagozdila se je.«

Oba spustiva omarico, da stoji zagozdena nad tlemi. Jakob zamahne z rokami in odkoraka po stopnicah.

»Moram na stranišče,« še reče.

Odkar se mučiva z omarico, je šel najmanj dvakrat na malo potrebo. Omarico pustim in se povzpnem do njenega

stanovanja. Potrkam na vrata in vstopim. Prosim jo za kozarec vode in se v kuhinji usedem na stol, da si spočijem kolena. Pogovarjava se. Preden je šla v pokoj, je bila univerzitetna profesorica. Ima hčerko in dva vnuka. Veliko je potovala. Zdaj se je zaradi bolezni ustalila tu. Ne vprašam je po bolezni. Samo kramljava in v sebi čutim tisto ugodje, ki sem ga vedno čutil, ko sem zrl v lepo žensko in mi je gomazelo med nogami. Potem s hodnika zaslišiva glasen trušč. Greva pogledat, kaj se je zgodilo. V vznožju stopnišča zagledava polomljeno omarico. Gravitacija je naredila svoje. Narava vedno naredi svoje. Za nama pride Jakob. Zgroženo gleda razbitino, medtem ko si še vedno zapenja hlače. Hiti se na veliko opravičevati Barbari. Zdi se mi kot kakšen lik iz italijanske komedije, ko z eno roko divje maha in si z drugo drži hlače, ker si še ni uspel zapeti pasu. Barbara je nasmejana, razigrana, pokapljana ...

Potem jo pogosto obiskujem. Vedno sam, vedno ob večerih. Vse večja je bližina med nama in reževa centimetre in potem milimetre razdalje, ki nama še ostajajo. Pripoveduje mi o daljnih krajih, ki jih je obiskala, o ljubimcih, ki jih je zapustila, so jo zapustili, o svojem bivšem možu, o New Yorku, Parizu, Berlinu, o tisočeri lučeh in o večernem nebu, ki ga lahko vidiš samo na tihomorskih otokih, o vseh možnih paritvenih običajih ljudstev, o katerih vem zelo malo, o knjigah, ki jih je prebrala, in filmih, ki si jih je ogledala. Ves čas ji moram pripovedovati o svoji ženi in o vseh svojih ljubimkah, medtem ko mi striže nosne dlake, in na obrazu čutim, kako se me dotika s svojimi toplimi prsti, in čutim njene prsi, ko me nežno dregnejo v rame. Pravi, da ljubi ruj, še posebej poleti, ko je ves puhast in rdečkastorjave barve. Všeč mi je, kako si gre z roko skozi svoje na kratko postržene lase, ki so temni in

posuti z lesketajočimi se srebrnimi prameni, in kako mi vsakič reče: »Jutri, pridi spet jutri,« in jaz prihajam skoraj vsak večer.

Neko deževno jutro pride ona k meni. Tokrat res pokapljana, oprana. V očeh ji gori, kot bi imela v sebi ujetih tisoče življenj. Ponudim ji brisačo. Ljubiva se, fukava, drgneva, stiskava, ječiva, pot teče z naju in v srcih nama razbija in jaz prodiram v njeno muco in njen vonj me omamlja, dokler v njo ne izlijem, iztisnem, izbrizgam, morda še zadnjič, svojo jalovo seme. Potem se obleče in zapusti moje stanovanje. Nikoli več je ne vidim. Čez dva tedna zvem, da je umrla. Rak. Vedela je, da je konec že zelo blizu.

Na njenem pogrebu srečam Jakoba. Po tistem, ko sva razbila omarico, sva se poredko videvala. Dela se, kot da me ne opazi. Ko ga pozdravim, mi ne odvrne. Odkoraka stran. Jaz mu sledim. Hodim za njim.

»Mi lahko poveš, zakaj ne govoriš z menoj?« ga sprašujem. Ne odgovarja. Jezno strmi predse in hodi s hitrim korakom.

»S čim sem ti naredil krivico?« vztrajam, vendar mi ne odgovarja.

»Ustavi se, da se pogovoriva. Prosim, boli me koleno.«

Jakob se ustavi. Molči in gleda v tla. Stoji in čaka, kot da mi s tem dela uslugo.

»Prosim, povej, zakaj si jezen. Saj sva prijatelja, a ne?« rečem s spravljivim tonom.

»Prijatelja? Prijatelja?!« izbruhne iz njega. Spet divje maha z rokami in se napenja.

»Ti sebi praviš prijatelj? Prijatelj ne naredi, kar si ti naredil meni.«

»Kaj sem naredil tako groznega, da si jezen name?«

Malo pomolči, potem se nagne k meni in s stisnjenimi očmi uperi vame prst, kot da bi mi hotel prebosti oko ter zasika: »Speljal si mi žensko.«

Za trenutek pomislim. Praskam po možganih, da bi si pojasnil, za kaj gre.

»Misliš, Barbaro?« smeje rečem, kar pa Jakoba še bolj ujezi, »saj nista nič imela.«

»Lahko bi, če se ti ne bi vmešal vmes. Si moral stegniti svoje smrdljive tace. Jaz sem jo prvi videl.«

»In jaz sem jo prvi položil,« se pošalim, vendar Jakob še naprej drži kisel obraz.

»Glej,« spet poskusim s spravljivim tonom, »konec koncev si mi jo ti predstavil.«

»Res je in to obžalujem vsakič, ko se spomnim,« reče in s hitrim korakom nadaljuje svojo pot.

»Kar se mene tiče, je najinega prijateljstva konec,« se še zadere, ko je že precej oddaljen od mene. Kdo bi si mislil? Spet sem se, zdaj na stara leta, znašel v ljubezenskem trikotniku. Ljubljena, ljubljen, ljubeč. Kot takrat, se spomniš Tamara?

Zamahnem z roko za njim. »Bo že pozabil čez čas,« si mislim in gledam, kako se oddaljuje. Ne vem pa, da je to zadnjič, ko ga vidim živega. Jakob svoje življenje konča precej klavrno. Nekega jutra, ko se sam loti premikati omaro, se ta zvrne na njega in ga ubije. Gravitacija. Narava naredi svoje, tako ali drugače. Jakobova zadnja mojstrovina ali zli feng shui.

Zdaj sem zopet sam. Sedim v kavarni in spet doživim šok, ko me natakara vpraša, kaj bom naročil. Naročim kavo. Konec poletja je. Nekaj v prehodu. Od nekod zaznavam, da k meni prihaja vonj po morju, čeprav je ta kilometre daleč. Se to spomin igra z menoj? Dekle se še vedno ne obrne. »Tamara,«

jo pokličem. Zdi se mi, da bi se rada ozrla. Bele dlačice na potemneli koži njenih rok se naježijo. Zakaj zdaj ne misliš na boga, starec, ampak na neko dekle, ki si ga nekoč davno srečal in poznal komaj za zrno časa? »Tamara,« še enkrat pokličem. Rahlo skloni glavo in pogleda vstran. Zakaj si, starec, zdaj raje ne vzameš mere in ne stehtaš svojega življenja? »Tamara,« na pol šepetajoče pokličem še zadnjič. Sonce mi blešči v oči.

Življenje v meni še vre. Še začutim, da mi otrdi ud med nogami. Rad bi fukal, jedel, pel, plesal, poslušal, kašljal, kihal, mislil, govoril, ječal, tekkel, divjal, lizal, vohal, grizel, praskal, hlipal, jokal, besnel, tolkel, razbijal, kričal, tulil, krvavel, se ga napil, hrepenel, ljubil, ... bil, ja, rad bi bil.

Coffee Anan

Gauguin, Paul (Pariz 1848, Tahiti 1903)

Sedela sva v sodobno urejeni, svetli dnevni sobi. Na steni slikarija močnih barv v toplih, oranžno-rdečkastih odtenkih.

»Pravijo, da je kič, a mi ni mar. Prinesla sem jo s potovanja po Dominikanski republiki. Vsako leto si privoščim eno potovanje. Zaslužim si ga. Dosti delam, skrbi s podjetjem ... zato potrebujem takšen odklop,« reče. Njena polt čudovito sovpada s sliko na steni.

»Tudi meni je všeč. Ne spoznam se na slikarstvo, zanesem pa se na svoj občutek,« dodam.

Njena polt. Bronasto rjava, skorajda čokoladna. Naravna, nezagorela, še najmanj iz kakšnega solarija. Nenavadno za te kraje, kjer smo ljudje pretežno blede polti.

Gauguin je moral za tole na Tahiti. Jaz, ki sem len in zapečkarski sanjač, ga bom očitno deležen kar tule.

Najin popoldanski klepet namreč ni kar tako. Prvič sem pri njej in oba veva zakaj. Dolgo sva se nagovarjala in zbliževala z dovtipi, namigi in šalami. Poletje je, ogrnjena je v rahlo bombažno ogrinjalo. Rdeče in polinezijsko vzorčasto, ne bi znal opisati ločnice med enostavnim in svetlim veseljem in neokusno kričavostjo, ki jo izraža tkanina, tega ni zaznati. Pod ogrinjalom slutim tisto, kar bom tipal, oblizoval, gnetel in sesal čez nekaj minut. Hruškasti dojki srednje velikosti, lepo zaobljeni navzgor in trdi kot pri kakšni najstnici, čeprav se zapletam z žensko v zgodnjih zrelih letih. In temna koža, gladka in negovana.

Kratko črno runo diši in vabi, raziskujoče tipam z jezikom. »Daj, daj mi ga!«, hlastne. Nasadim jo, zelo kmalu konča. Globoko, močno, s popolnim padcem. »Kako fantovski način,« pomislim.

»Daj mi nekaj minut,« šepne sproščeno in toplo. Vročina je, vendar so rjuhe, na katerih leživa, prijetne in hladne. Iz posebne tkanine so, bojda prav za vroče kraje. To mi razloži sicer podrobneje, vendar je moje poslušanje prekrito z množico čutnih zaznav in vtisov in razlaga zdrsi mimo mene.

Počivava. Pove, da vmes rada kvanta, da prvič zelo hitro konča, nato mora malo počiti, potem pa lahko in tudi obvezno nadaljuje. Razlaga skoraj sistematično, sam pa dodam le »mhm«, nekako nedoločno, a naklonjeno. Vse to sem opazil, si mislim. Ne govorim veliko, take vrste tip sem. Morda zaradi molčečnosti ne slovim kot posebno bister, a mislim, da mi ljudje delajo krivico. Vendar moja nezgovornost ženske cenijo, molčečnost moškega je vrlina za ženske. Rade veljajo za bolj krepostne, kot sicer so.

Gauguina sem vzljubil na prvi pogled njegove reprodukcije. V kakšnem koledarju ali kaj podobnega. Kot sem povedal, ne spoznam se na slikarstvo, vendar mi je toplina podobe pričarala svet, kot ga nisem poznal. (»je južni otok, je...« To misel sem prečital nekje kasneje in neverjetno lepo se dopolnjuje s podobo zaobljene pacifiške lepote na obali).

Rojen sem namreč v kraju s sitnim podnebjem. Dolgim vlažnim jesenskim dnevom, polnim megle in smoga, sledijo strupeno ostre zime. Zrak je tak, da bi ga rezal z nožem, in sneg suho škriplje pod nogami. Mesece dolgo čakamo na kapljanje s streh. Potem pomlad hipoma butne z visokimi temperaturami in se hitro prevesi v neskončno dolga, žgoča

poletja. Skrivamo se pred pekočim soncem, vso vegetacijo požge pripeka. Vsako jutro molimo k megličasti jeseni in tako se bedni krog naših let sklene.

In zdaj mi, lenemu in neambicioznemu sanjaču, pade Gauguin v naročje. Za tak pomislek me takoj zapeče vest, češ nisi si zaslužil tega. Pri nas je potrebno vse prigarati, pri nas so roke zvite na hrbet in pogledi uprti v tla. Poti pa strme, ob njih razpela, opomini trpljenja.

Blažena pacifiška idila je dobila nevarne razpoke že istega dne. Med prvim počitkom sem bil postrežen z izdatno porcijo umešanih jajčk. Ker sem dobronamerne narave, v tej gesti nisem zaznal podtona, da me čokoladna gospa pravzaprav pripravlja na fizično zadovoljevanje njenih čutil in potreb. Mastil sem se kot lev nad plenom, brez zavedanja, da so vloge morda obrnjene.

Potem sva posteljne radosti ponovila v podobnem ritmu kot prvič in odšla srebat težko rdeče vino na teraso. V pojemajoči vročini je bilo čutiti celo rahlo sapico, opazovala sva vijolično žarenje na zahodu in prav prijetno brezčasje me je zalivalo. V tem lebdenju me je presenetila z zelo jasnim in racionalnim videnjem najinega pravkar nastalega razmerja. (Kar naj bi spolna združitev očitno že pomenila. Pravijo, da se je potrebno pred seksom precej pogovarjati. Drugi spet, da to ubije čar. Ciniki, da je bolje čar ubiti kasneje kot prej, ostane ti vsaj dober seks.)

Ona si po ločitvi ne želi stalne zveze, dobivala se bova občasno, ko bo sama. Sina zaenkrat ne želi begati s tem. Ne bova par, vendar bo najino razmerje ekskluzivno, monogamno torej (pojasnilo za tiste, ki jim tujke niso pri srcu: ne bom občeval z drugimi ženskami). Tole je bilo naenkrat

vse drugje kot na Tahitiju. Bolj pri kakšnem natančnem nemškem odvetniku, ki precizira člene predporočne pogodbe. Zdaj se mi je to skrižalo nazaj z jajčki. Niso mi bila več tako všeč.

»Mhm,« sem dodal neprepričljivo.

Za nameček sem dobil še isti večer svojo zobno krtačko za moje periodične obiske. Razumno gledano ni bilo s tem prav nič narobe, ampak v meni je vzbudilo občutja, kot bi divjemu konju (lahko tudi oslu, če je komu ljubše) odredili privez in zajeten kup sena. Gauguinovo platno se je trgalo, cefrало po robovih, barve pa topile, kot polite z razredčilom.

Opravičil sem se in se odplazil v noč. Bila je prijetna, tiha. V počasni hoji sem se počutil svobodnega in izdajalskega. Gauguina ne občudujem več. Čokoladna gospa me je gotovo odpisala kot neizterljivo terjatev slabega poslovnega partnerja. Slikarstvo mi je še vedno precejšnja neznanka. Včasih si ogledujem postaje križevega pota v trnovski cerkvi. Magično moč imajo in nerazumno me privlačijo.

POEZIJA.....	5
PETER MAROLT	6
NIKOLA ŠIMIĆ TONIN.....	8
NASTJA KORITNIK	10
AMADEJ KRALJEVIČ.....	12
JOŽE BRENČIČ.....	13
DUŠAN MAROLT	15
KLAVDIJA KIA ZBIČAJNIK	21
MAJA AV.....	24
PROZA.....	27
LUKA GLUVIĆ.....	28
COFFEE ANAN	38